

Arrest

nr. 275 159 van 8 juli 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 25 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2022.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Chinese nationaliteit en van Tibetaanse origine te zijn, komt in de luchthaven van Zaventem toe op 7 mei 2022. Dezelfde dag dient hij er een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst is ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 mei 2022 overgemaakt aan het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal). Verzoeker wordt in het gesloten centrum 'Caricole' te Steenokkerzeel gehoord op 2 juni 2022.

1.3. Op 14 juni 2022 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het verzoek om internationale bescherming: "*niet-ontvankelijk verzoek (eerste land van asiel)*". Dit is de thans bestreden beslissing, die op 15 juni 2022 aan verzoeker ter kennis is gebracht en die luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse origine en afkomstig uit Rongpatsa in de Kandze prefectuur in Tibet, Volksrepubliek China. U verklaart dat u in China riskeert te worden opgepakt en veroordeeld omdat u video's van de Dalai Lama zou hebben verspreid in Tibet. U was na die actie naar Nepal en India gevlucht via de Reception Centra van de Tibetaanse overheid in ballingschap. U woonde eerst in India en dan Nepal waarna u voor ongeveer tien jaar in Manali (Himachal Pradesh, India) woonde. U had er een verblijfsvergunning (Registration Certificate, of RC) die u regelmatig moest laten verlengen. Omdat u geen stabiele verblijfssituatie had kon u moeilijk een woning huren of werk vinden. India erkent geen Tibetanen als vluchtelingen en uiteindelijk besloot u in overleg met uw familie naar Europa te komen met behulp van smokkelaars en valse documenten. U had zich intussen ook op een wachtlijst laten plaatsen van het Departement of Security van de Tibetaanse overheid in ballingschap om via resettlement naar het buitenland te kunnen reizen.

Ter staving legt u een foto van u in Tibet neer, evenals een foto van uw 'hukou' (familieregistratie), een attest van het Reception Centre in India en enkele stukken die uw aanvraag voor hulp staven bij de Tibetaanse overheid in ballingschap.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: G.Y., geboren in 1982 en geboren te Rongpatsa, Kandze, Sichuan, Tibet, Volksrepubliek China. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten én uw verklaringen aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent. Overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving waarover het CGVS beschikt op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, beschikt u, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofdte ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van activiteiten in de Volksrepubliek China extra geviséerd zou kunnen worden bij een terugkeer.

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. U verbleef meerdere jaren in India, dan Nepal en dan weer een tiental jaar in India waar u in Manali werkte en woonde en waar u een verblijfsvergunning had.

Overeenkomstig artikel art. 57/6 § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de verzoeker om internationale bescherming in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in

dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie van het CGVS waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat de levensomstandigheden er niet goed waren. Aan de basis ligt een beperkte verblijfsvergunning die u met regelmaat dient te vernieuwen, waardoor u moeilijk werk kan vinden of moeilijk een woning kan huren. Maar uit uw verklaringen blijkt dat u minstens tien jaar in Manali kon wonen waar u werkte en waar u een woning huurde (of een woning ter beschikking werd gesteld) via uw werkgever. U geeft aan dat u bij aankomst in India zelfs steun kon vragen van de Tibetaanse overheid in ballingschap wegens uw ex politieke activiteiten in de Volksrepubliek China. Maar u maakte daar geen gebruik van. U geeft verder aan dat u in India over een PAN-card beschikte, dat u een simkaart kon kopen en dat u een bankrekening had. Indien u al die jaren kon leven, werken en wonen in India, is het voor het CGVS niet duidelijk waarom u dan uiteindelijk India verliet en wat uw vrees bij terugkeer naar India zou zijn. De aangehaalde feiten wijzen geenszins op een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar India. Dat India Tibetanen uiteindelijk niet als vluchteling erkend, is in deze niet relevant daar u wel op een statuut met bijhorende verblijfsvergunning kon rekenen die u voldoende rechten gaf in India. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat Tibetanen met hun RC andere identiteitsdocumenten kunnen aanvragen. Zo kunnen zij met hun RC een Aadhaar-card, een PAN-card, een Ration card en rijbewijs verkrijgen. Naast het feit dat deze stukken officiële identiteitsdocumenten betreffen die worden uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Gezien ze op basis van een RC, waarover u bij terugkeer kan beschikken, kunnen verkregen worden en gezien ze wijdverspreid zijn onder de Tibetanen in India, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat ook u dergelijke stukken, die een oplossing kunnen bieden voor de door u genoemde problemen, kan verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India. Het geheel aan documenten die de Indiase overheid uitreikt leiden ertoe dat Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen, dat zij er vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt), terwijl er geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen die in orde zijn met de Indische verblijfswetgeving geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot

de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zicht te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. Ten eerste geeft u zelf aan dat u vier of vijf jaar geleden zelf een IC hebt aangevraagd. U zou deze niet hebben afgehaald omdat u druk aan het werk was. Dit komt op zich al weinig overtuigend over. U verklaart immers dat de levensomstandigheden niet goed zijn in India en dat u het land wilde verlaten, maar dan is net het hebben van een reisdocument, zijnde de IC, een eerste voorwaarde. Ten tweede is het weinig aannemelijk dat u een smokkelaar veel geld betaalde om India te kunnen verlaten met valse documenten terwijl u, indien u werkelijk een IC aanvraagde, dit document had kunnen afhalen en met dit document had kunnen reizen. Immers is de IC een document dat, eventueel na een kleine administratieve kost, gratis kan verkregen worden. Dat u niet minstens eerst probeerde hiermee India te verlaten op legale wijze, is weinig aannemelijk. Ten derde geeft u zelf aan dat u op een wachtlijst staat van ex politiek activisten in de Volksrepubliek China waarvoor de Tibetaanse overheid in ballingschap via resettlement een verblijf in een ander land tracht te regelen. U zou twee jaar geleden ongeveer die steun hebben aangevraagd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en u werd meegedeeld dat u op de wachtlijst staat. U geeft zelf aan dat een IC noodzakelijk is om zulke resettlement te verkrijgen. Dat u dan zelf niet in het bezit zou zijn van een IC terwijl u op die wachtlijst zou staan is niet aannemelijk. Ten vierde legt u in elk geval geen enkel document of ander begin van bewijs voor waaruit zou blijken dat u een IC aanvraagde en dat u die niet zou hebben afgehaald. Ten slotte blijkt ook dat u helemaal geen kennis hebt van de reisdocumenten waarmee u vanuit India en Nepal naar België kwam. U weet niet onder welke nationaliteit en welke persoonsgegevens u reisde, noch weet u met welk visum u reisde. Gezien de huidige grote kans op controles op internationale luchthavens is het in geen geval geloofwaardig dat u onderweg was met documenten waar u niets van af wist, hetgeen op zich doet vermoeden dat u misschien de gehele reis, of een deel er van, hebt gereisd gebruik makende van uw IC. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

Gelet op uw ongeloofwaardige/niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen. Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De door u voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande beslissing. Deze staven uw afkomst als Tibetaan uit de Volksrepubliek China en uw activiteiten aldaar, maar het CGVS erkent uw vrees ten aanzien van de Volksrepubliek China.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel art. 57/6 § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China doch wel kan worden teruggeleid naar India.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/4, § 2, b) *juncto* artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1°, en van de artikelen 62 en 74/17, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het non-refoulementbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker vangt aan met een theoretisch betoog en een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing.

Vervolgens stelt verzoeker dat de verwerende partij erkent dat hij een gegronde vrees voor vervolging in China heeft, vrees die in een land dat het Verdrag van Genève heeft ondertekend tot de toekenning van de vluchtelingenstatus zou leiden. Verzoeker, met Chinese nationaliteit, is van oordeel dat hij op geen enkel moment of punt dient aan te tonen dat hij ten aanzien van India een gegronde vrees voor het leven, de fysieke integriteit of veiligheid heeft, zoals de verwerende partij volkomen foutief stelt.

Verzoeker betoogt dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij wil doen geloven, zijn opmerking dat India de Tibetanen niet als vluchteling erkent wel degelijk relevant is. India ondertekende het Verdrag van Genève niet. Dit betekent volgens verzoeker niet alleen dat India niet wettelijk gehouden is tot het verbod op refoulement, zoals wordt verzekerd door artikel 33 van het Verdrag van Genève, dat eveneens vevat ligt in artikel 74/17, § 1, van de Vreemdelingenwet, maar ook dat India niet verplicht is om gelijke rechten “*onder gelijke voorwaarden*” (artikel 6 van het Verdrag van Genève) aan erkende vluchtelingen, *in casu* verzoeker als Tibetaan, zoals aan haar eigen burgers worden gewaarborgd, te geven. Dit doet India ook kennelijk niet luidens het verzoekschrift en dit wordt bewezen door het betoog van de verwerende partij die een theoretische opsomming geeft van wat allemaal mogelijk is voor Tibetanen in India eenmaal een *Identity Certificate* (hierna: IC) werd bekomen, en dit op grond van twee bronnen van haar hand, die zij aan het administratief dossier toevoegt, maar geenszins kritisch leest.

Zo staat in de bestreden beslissing dat sedert 2007 30.000 nieuwe IC's werden uitgereikt aan een gemiddelde van 5.000 IC's per jaar. We zijn nu 2022, wat volgens verzoeker wil zeggen dat *a rato* 5.000 IC's per jaar, zes jaar na de algemene regularisaties waarnaar de verwerende partij verwijst, geen of *quasi* geen IC's meer worden afgeleverd. Immers, 30.000 IC's/jaar gedeeld door 5.000 IC's is gelijk aan zes jaar. De Tibetaanse diaspora in India telt 94.203 Tibetanen (stuk 6 bij het verzoekschrift), wat betekent dat 94.000 - 30.000, oftewel 64.000, Tibetanen in India nog geen IC konden verkrijgen. Hiermee is volgens verzoeker de bewering, dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een IC kunnen bekomen, tegengesproken door de cijfers die de verwerende partij aanreikt en in de bestreden beslissing weerhoudt.

In dezelfde zin is het luidens het verzoekschrift een lange en trage lijdensweg om de andere documenten die de verwerende partij opsomt te verkrijgen.

Ook zijn de stellingen die de verwerende partij inneemt om tot de ongeloofwaardigheid van verzoeker te besluiten, volgens deze laatste niet onderling verenigbaar. De verwerende partij kan niet logisch zeggen dat verzoeker een IC heeft en dan ten laste leggen dat hij geen bewijs van IC-aanvraag voorlegt of omgekeerd. Verzoeker herneemt zijn tijdens het persoonlijk onderhoud voor het commissariaat-generaal afgelegde verklaringen over de aanvraag van zijn IC, alsook deze over zijn werk, huur en leefkosten. Hij stelt voorts, onder verwijzing naar stuk 8 bij het verzoekschrift, dat het heel aannemelijk is dat hij zijn IC niet afhaalde omdat hij werkte. Hij stelt dat als hij werkt en 7.000 roepies per maand verdient, hij daarvan 5.000 roepies als huur moet teruggeven aan zijn werkbaas, van wie hij onderhuurt, en hij dus nog 2.000 roepies overhoudt. Van die 2.000 roepies moet hij, wil hij een document aanvragen, nog eens 1.100 roepies betalen en om het document af te halen moet hij een busticket betalen om een hele nacht enkele rit met de bus naar Delhi te rijden en om de volgende dag niet op het werk te zijn. De uit verzoekers verklaring blijkende werkomstandigheden kunnen luidens het verzoekschrift niet als minimum arbeidsvoorwaarden, zoals die door de Internationale Arbeidsorganisatie worden opgelegd, worden gekwalificeerd. Als zijn baas zegt dat hij iedere dag op het werk moet zijn, dan kan hij geen documenten gaan halen en bij een eventuele discussie naar de rechtbank stappen. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld “*terwijl er geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht*”, kon evengoed geschreven zijn “*er is geen informatie bekend waaruit blijkt dat Tibetanen zich wel tot politie of gerecht kunnen wenden*”. Rekening houdend met de uitbuiting, zoals deze

blijkt uit de betaling van het loon door de baas en van de huur aan de baas, zoals deze ook in België in de 19de eeuw tot de eerste helft van de 20ste eeuw vóór de sociale wetgeving bestond, en met de levensduurte aan de hand van de geciteerde prijzen voor officiële documenten gelijk aan de helft van een netto maandloon, kan de verwerende partij volgens verzoeker niet dienstig voorhouden dat verzoeker “*minstens tien jaar in Manali werkte, huur betaalde, een pan-kaart en bankrekening had*” en dus probleemloos naar India kan terugkeren en daar in menselijke omstandigheden kan verder leven. De conclusie dat verzoeker “*een beperkte verblijfsvergunning die met regelmaat moet worden verlengd*” kan verkrijgen, kon werken en wonen, een sim-kaart had of theoretisch andere documenten kan verkrijgen, is geenszins ernstig volgens verzoeker en kan niet overtuigen. De werk- en levensomstandigheden van verzoeker in India, zoals hij in zijn verklaringen heeft aangegeven, kunnen onmogelijk worden gekwalificeerd als gelijke rechten “*onder dezelfde voorwaarden*” als de Indiase onderdanen, in de zin van artikel 6 van het Verdrag van Genève.

Verzoeker is van mening dat het motief, dat India kwalificeert als ‘eerste land van asiel’, kennelijk niet ernstig is en dat hij wel degelijk heel concrete elementen aanbrengt dat India geen reële bescherming biedt, die bovendien worden gedocumenteerd. Zijn verblijf in India over een periode van twintig jaar, met onderbreking in Nepal, kwam niet tot de door de verwerende partij veronderstelde beschermde status, hetgeen zijn vertrek naar Nepal en naar België impliciet maar zeker aangeeft.

Door haar onderzoeksplicht te beperken tot twee bronnen van eigen hand, zonder kritische lezing ervan en zonder rekening te houden met de verklaringen van verzoeker in zijn totaliteit en samenhang, handelde de verwerende partij luidens het verzoekschrift onzorgvuldig.

Omdat de verwerende partij besluit dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker naar India mag terugleiden, schendt zij volgens verzoeker het verbod op refoulement.

Verzoeker is van mening dat hem de subsidiaire bescherming, op grond van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moest worden verleend, hetgeen niet is gebeurd en waardoor er een schending van deze bepaling voorligt, alsook van artikel 74/14, § 1, van de Vreemdelingenwet, samen gelezen met artikel 3 van het EVRM, dat hiermee aan de nationale bepalingen een absoluut karakter geeft.

Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissing te hervormen of te vernietigen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt er staving van zijn betoog volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- foto van verzoeker met de Dalai Lama (stuk 3);
- “*To whom it may concern*” d.d. 20 juni 2022 (stuk 4);
- uittreksel Verdrag van Genève (stuk 5);
- Wikipedia “*Tibetan diaspora*”, 18 april 2022 (stuk 6);
- notities persoonlijk onderhoud (stuk 7);
- *Switzerland, Federal Department of Justice and Police, Federal Office for Migration*, juni 2013, COI Focus, *The Tibetan community in India* (stuk 8).

Beoordeling

3. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de beslissing worden gelezen, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

4. Beoordeling in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet

4.1. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker op basis van de door hem neergelegde documenten, meer bepaald de twee bijgebrachte foto's, een attest van het *Reception Centre* in India en stukken met betrekking tot zijn aanvraag voor hulp bij de Tibetaanse overheid in ballingschap, en verklaringen, aannemelijk maakt dat hij van Tibetaanse origine is, geboren is in de Volksrepubliek China (hierna: de VRC) en vervolgens naar Nepal en India is gevlucht. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing tevens op goede gronden dat verzoeker, overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving, minstens *de iure* over de Chinese nationaliteit beschikt (cf. administratief dossier, map landeninformatie, COI Focus "*China India – De verblijfssituatie van de Tibetanen in India*" d.d. 21 december 2020, p. 5).

4.2. Verder oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens de autoriteiten van zijn land van nationaliteit, de VRC, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming aangezien India, als 'eerste land van asiel', in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, in aanmerking kan worden genomen.

4.3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 35 van de Procedurerichtlijn, luidt als volgt:

"§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer:

1° de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de verzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten;

(...)"

Om een verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren wanneer een verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, moet de verzoeker om internationale bescherming aantonen dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij/zij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

4.4. In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist echter niet dat hij meerdere jaren in India verbleef, dan Nepal en dan weer een tiental jaar in India waar hij in Manali woonde en werkte. Verzoeker betwist evenmin en erkende zelfs dat hij over een verblijfsrecht beschikte in India, meer bepaald dat hij over een "*Registration Certificate for Tibetans*" beschikte (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5-6).

4.5. Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijk ten opzichte van de VRC zou koesteren, evenals het reëel risico op schade dat hij bij terugkeer naar daar mogelijk zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht wordt beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. De aan het verzoekschrift gevoegde foto waarop verzoeker met de Dalai Lama afgebeeld staat (stuk nr. 3), laat niet toe anders te oordelen.

Uit de aan het administratief dossier gevoegde informatie (map landeninformatie, stuk 1) blijkt vooreerst dat (i) de Indiase overheid een speciale regelgeving voor Tibetanen heeft uitgewerkt zodat zij een periodiek verlengbare verblijfsvergunning (een '*Registration Certificate for Tibetans*' of 'RC') kunnen verkrijgen dat periodiek verlengbaar is, en hun verblijfsrecht na een langere tijd in het buitenland te hebben verbleven ook terug kunnen opeisen, (ii) Tibetanen in India die in orde zijn met de Indiase verblijfswetgeving niet het risico lopen te worden gedeporteerd naar de VRC en (iii) Tibetanen op eenvoudige wijze een internationaal reisdocument (een '*Identity Certificate*' of 'IC' of *Yellow Book*) kunnen verkrijgen en de nodige formaliteiten in orde kunnen laten brengen.

In het concrete geval van verzoeker stelt de commissaris-generaal vast dat:

- hij over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een RC;

- uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij minstens tien jaar in Manali kon wonen, waar hij werkte en waar hij een woning huurde (of een woning ter beschikking werd gesteld) dankzij zijn werkgever;
- hij over een PAN-card beschikte, een simkaart kon kopen en een bankrekening had;
- hij geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid bij aankomst in India om steun te vragen van de Tibetaanse overheid in ballingschap vanwege zijn eerdere politieke activiteiten in de VRC;
- het niet duidelijk is waarom verzoeker, indien hij al die jaren in India kon leven, werken en wonen, uiteindelijk India verliet en wat zijn vrees bij terugkeer naar India zou zijn. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming;
- Tibetanen met hun RC andere officiële identiteitsdocumenten kunnen aanvragen die toegang geven tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij en die een oplossing kunnen bieden voor de verzoekende partij geopperde problemen bij een eventuele terugkeer. Het geheel aan documenten die de Indiase overheid uitreikt, leidt ertoe dat Tibetanen in India kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen, dat zij er vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt), terwijl er geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht;
- verzoekers verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van zijn reis en de door hem aangebrachte reisdocumenten niet aannemelijk zijn en dat hij tracht te verhinderen dat de asielinstanties een reëel zicht krijgen op zijn werkelijke situatie. Verzoeker heeft niet voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht. Er kan redelijkerwijze worden vanuit gegaan dat verzoeker over een IC beschikt en dus over de mogelijkheid om met zijn persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, waar hij zijn verblijfsrecht opnieuw kan opnemen;
- de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent, alsook draagkrachtig. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

4.6. Verzoeker betwist in het verzoekschrift geenszins concreet dat hij niet over een verblijfsrecht beschikte in India, meer bepaald dat hij over een RC beschikte.

Uit de informatie, vervat in het administratief dossier, blijkt dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die “gemakkelijk” verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, wordt geweigerd. Het verblijfsrecht is aldus zonder enige voorwaarde verlengbaar, tenminste indien de betrokkene zelf de nodige administratieve stappen daartoe onderneemt, en dit kan sinds januari 2018 online gebeuren. Wie zich online registreert, heeft bovendien voortaan recht op een RC met een geldigheidsduur van vijf jaar. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt, kan dus weliswaar worden geconfronteerd met boetes en, in ernstige gevallen, vervolging, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht (administratief dossier, map landeninformatie, COI Focus van 21 december 2020, p. 17-18). Tibetanen die langere tijd in het buitenland verblijven, kunnen aldus bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC verkrijgen.

Bijgevolg is er in India voor Tibetanen geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen aanbiedt niet van onbepaalde duur is en periodiek dient te worden verlengd, betreft het wel een verblijfsrecht dat onbeperkt en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt bij de diverse Indiase en Tibetaanse instanties.

Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van “*reële bescherming*” in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

4.7. In zoverre verzoeker aanvoert dat Tibetanen in India niet als vluchteling worden erkend, dat India de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, waardoor India wettelijk niet gehouden is tot het verbod op refoulement, maar ook niet verplicht is om gelijke rechten aan erkende Tibetanen toe te kennen, zoals aan haar eigen onderdanen, wijst de Raad op wat volgt.

Blijkens de informatie in het administratief dossier beschikken Tibetanen in India over mogelijkheden om er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen. Tevens blijkt dat Tibetanen er vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt), terwijl er geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht (COI Focus van 21 december 2020, p. 28-35). Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers maakt geen vervolging uit, noch een reëel risico op ernstige schade. De Raad benadrukt dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van verblijf, *in casu* India, ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen melding van dergelijke zwaarwegende problemen en hij brengt ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar India persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, zodanig dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hij beperkt er zich immers toe louter op algemene wijze te stellen dat Tibetanen in India worden gediscrimineerd, zonder concrete elementen aan te halen die daarop wijzen.

Wat betreft de argumentatie in het verzoekschrift dat India de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend en er geen garantie is dat India het non-refoulementbeginsel respecteert, blijkt echter uit de bewoordingen van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet duidelijk dat de bescherming ook kan worden geboden indien de verzoeker van internationale bescherming “*anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement*”. Uit dit wetsartikel blijkt niet dat de ondertekening van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn voor het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die het land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de “*Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees*” te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulementprincipe te erkennen als “*gebruikelijk internationaal rechtsprincipe*”. Door het principe te beschermen via het “*Recht op Leven*”, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (COI Focus “*China India – De verblijfssituatie van de Tibetanen in India*” d.d. 21 december 2020, p. 37-38). De verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift ook geen andersluidende landeninformatie bij. Verzoeker beperkt zich in wezen tot het louter bekritisieren van de informatie, waarmee hij er echter niet in slaagt om aan te tonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gesteund niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken.

4.8. Hoewel uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat het voor Tibetanen moeilijk blijft om een plaats te veroveren op de Indiase arbeidsmarkt, moet worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel op zijn persoon betrokken element of feit aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk niet de mogelijkheid heeft om opnieuw een job te vinden in India omwille van zijn Tibetaanse origine. Uit de informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers ook dat Tibetanen in verschillende economische sectoren actief zijn in India. Uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat hij minstens tien jaar in Manali kon wonen waar hij werkte en een woning huurde (of een woning ter beschikking werd gesteld) dankzij zijn werkgever. Dat het moeilijk is voor hem om werk te vinden, mist dan ook feitelijke grondslag. Verzoeker toont geenszins concreet aan dat hij bij een eventuele terugkeer geen werk of woning zal kunnen vinden. Verzoeker kon immers langdurig wonen en werken in India. Hij gaf ook zelf aan dat hij een PAN-Card, een simkaart en een bankrekening had (notities persoonlijk onderhoud, p. 10-11).

Zelfs al zou verzoeker problemen hebben ondervonden op de arbeids- en woningmarkt, blijkt uit zijn verklaringen geenszins dat deze problemen zwaarwichtig genoeg zijn om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat zijn beweerde problemen dermate systematisch en ingrijpend waren dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor zijn leven in India ondraaglijk werd.

Verzoekers cijfermatige redenering in het verzoekschrift in verband met het aantal Tibetanen die in India een IC kaart hebben, raakt verder kant, noch wal en toont allerm minst aan dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben niet probleemloos een IC kunnen bekomen. Verzoeker gaf overigens aan dat hij een IC had aangevraagd maar die niet was gaan ophalen (notities persoonlijk onderhoud, p. 6). Dat het een lange en trage lijdensweg zou zijn om ook de andere documenten die in de bestreden beslissing worden opgesomd te verkrijgen, overtuigt evenmin, wordt geenszins geconcretiseerd en volgt allerm minst uit de COI Focus van 21 december 2020. Bovendien gaf verzoeker zelf aan dat hij geen problemen ondervond om zijn PAN-Card te verkrijgen (notities persoonlijk onderhoud, p. 10).

4.9. Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit de bestreden beslissing, met verwijzing naar de informatie, gevoegd aan het administratief dossier, dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een *Identity Certificate* (IC), ook wel *Yellowbook* genoemd, kunnen verkrijgen bij de Indiase autoriteiten. Wie gebruik wil maken van zijn IC voor een buitenlandse reis is verplicht om alvorens India te verlaten een *exit permit* en een *return visum* te laten aanbrengen in de IC. Sinds 2018 gaat het, wat dit laatste betreft, over een *one year multi entry visum*, dat online kan worden aangevraagd (COI Focus van 21 december 2020, p. 21-22). Het terugkeervisum kan zo nodig ook in een buitenlandse missie aangevraagd worden, zolang de IC geldig is. Een nieuwe IC kan enkel en alleen in New Delhi verkregen. Hierbij worden geen problemen gemeld (COI Focus van 21 december 2020, p. 39).

Verzoeker levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, verwijt het commissariaat-generaal een selectieve lezing van haar eigen informatie en volhardt in zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door hem afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat hij over een verblijfsrecht in India beschikte, gelet op het feit dat hij in het bezit was van een RC.

Evenwel, gelet op verzoekers ongeloofwaardige en niet overtuigende verklaringen met betrekking tot de omstandigheid van zijn reis en de door hem aangebrachte reisdocumenten en het niet in het bezit zijn van een IC, uit het commissariaat-generaal het vermoeden dat verzoeker bewust zijn IC achterhoudt om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop hij heeft gereisd, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen. Verzoeker slaagt er in het verzoekschrift niet dit vermoeden te weerleggen. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij stelt dat er redelijkerwijze van kan worden uitgegaan dat verzoeker beschikt over een IC en hij dus in de mogelijkheid was om met zijn persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, en hij van oordeel is dat verzoeker met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India, waar hij zijn verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Voor het overige blijft verzoeker in wezen slechts steken in het louter volharden in en herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Deze motieven, die luiden als volgt, blijven gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen:

“Ten eerste geeft u zelf aan dat u vier of vijf jaar geleden zelf een IC hebt aangevraagd. U zou deze niet hebben afgehaald omdat u druk aan het werk was. Dit komt op zich al weinig overtuigend over. U verklaart immers dat de levensomstandigheden niet goed zijn in India en dat u het land wilde verlaten, maar dan is net het hebben van een reisdocument, zijnde de IC, een eerste voorwaarde. Ten tweede is het weinig aannemelijk dat u een smokkelaar veel geld betaalde om India te kunnen verlaten met valse documenten terwijl u, indien u werkelijk een IC aanvroeg, dit document had kunnen afhalen en met dit document had kunnen reizen. Immers is de IC een document dat, eventueel na een kleine administratieve kost, gratis kan verkregen worden. Dat u niet minstens eerst probeerde hiermee India te verlaten op legale wijze, is weinig aannemelijk. Ten derde geeft u zelf aan dat u op een wachtlijst staat van ex politiek activisten in de Volksrepubliek China waarvoor de Tibetaanse overheid in ballingschap via resettlement een verblijf in

een ander land tracht te regelen. U zou twee jaar geleden ongeveer die steun hebben aangevraagd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en u werd meegedeeld dat u op de wachtlijst staat. U geeft zelf aan dat een IC noodzakelijk is om zulke resettlement te verkrijgen. Dat u dan zelf niet in het bezit zou zijn van een IC terwijl u op die wachtlijst zou staan is niet aannemelijk. Ten vierde legt u in elk geval geen enkel document of ander begin van bewijs voor waaruit zou blijken dat u een IC aanvraag en dat u die niet zou hebben afgehaald. Ten slotte blijkt ook dat u helemaal geen kennis hebt van de reisdocumenten waarmee u vanuit India en Nepal naar België kwam. U weet niet onder welke nationaliteit en welke persoonsgegevens u reisde, noch weet u met welk visum u reisde. Gezien de huidige grote kans op controles op internationale luchthavens is het in geen geval geloofwaardig dat u onderweg was met documenten waar u niets van af wist, hetgeen op zich doet vermoeden dat u misschien de gehele reis, of een deel er van, hebt gereisd gebruik makende van uw IC. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.”

Verzoeker beweert wel dat hij vier tot vijf jaar geleden een aanvraag deed voor een IC (notities persoonlijk onderhoud, p. 6), maar brengt daarvan geen enkel concreet begin van bewijs bij, niettegenstaande hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij een bewijs van de aanvraag had. Zijn bewering dat hij het IC niet is gaan afhalen en zijn verklaringen ter verschoning daarvoor in het verzoekschrift zijn deels een herhaling van zijn eerdere verklaringen dienaangaande (notities persoonlijk onderhoud, p.6) en kunnen geenszins overtuigen. Dat hij zijn IC niet heeft afgehaald, waarvan hij overigens ook geen document bijbrengt, omdat hij werkte, is nog steeds niet overtuigend. Immers, om India te kunnen verlaten is een reisdocument, een IC, een eerste voorwaarde zodat van verzoeker redelijkerwijze kon worden verwacht zijn aangevraagde IC op te halen, los van de aangevoerde obstakels. Het is voorts weinig aannemelijk dat verzoeker wel een smokkelaar betaalde om India te kunnen verlaten met valse documenten, terwijl hij zijn aangevraagde IC had kunnen afhalen, waarvan de administratieve kost veel lager is en waarmee hij legaal had kunnen reizen. Indien hij een groot bedrag kon lenen bij zijn familie voor zijn reis naar Europa, kan nog steeds niet worden ingezien waarom hij een veel kleiner bedrag niet zou kunnen neerleggen om een IC of andere officiële documenten te bekomen. Ook de kritiek op de arbeidsvoorwaarden in India en de uitbuiting waaraan hij, blijkens de cijferweergave van zijn nettoloon, volgens hem onder leed, vermogen geen afbreuk te doen aan de vaststellingen dat verzoeker in India jarenlang kon wonen, werken, een PAC-Card en een *sim-card* had, alsook een bankrekening. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers, werk- en leefomstandigheden, zoals verzoeker betoogt, houdt *an sich* geen vervolging of een reëel risico op ernstige schade in.

4.10. Uit dit alles blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulementbeginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor “*reële bescherming*”, in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Aldus lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om in India, zijn eerste land van asiel, te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer.

4.11. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat hij bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied en dat verzoeker, gezien India *in casu* beschouwd kan worden als zijn eerste land van asiel, overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, geen behoefte heeft aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt hem noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

4.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Tibetaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Er is wel degelijk rekening gehouden met verzoekers verklaringen in hun totaliteit en

samenhang en het betoog dat het commissariaat-generaal zich beperkte tot twee bronnen van haar hand zonder kritische lezing ervan is niet ernstig, gelet op de hoger uiteengezette bevindingen. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.13. Verzoekers betoog dat de verwerende partij, door in het besluit van de bestreden beslissing te stellen dat hij naar India mag worden teruggeleid, het verbod op refoulement en artikel 74/14, § 1, van de Vreemdelingenwet schendt, is niet dienstig. Het advies, verstrekt door de commissaris-generaal, waarbij hij de aandacht van de bevoegde staatsecretaris erop vestigt dat verzoeker niet mag worden teruggeleid naar de VRC, doch wel naar India, is in het kader van onderhavige beroepsprocedure niet aanvechtbaar.

4.14. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

4.15. Waar verzoeker ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (eerste land van asiel) te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS